

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 3. De speciali ad frequentiam Sacræ Communionis vocatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

quemadmodum intolerabilis esset error, ex prædictis rationibus deducere, quod expediret, tres Missas quotidie facere, aut ter communicare, sicut corpus ter in die sumit refectionem: (nam Ecclesia ipsa, eiusdem Christi spiritu edocta, maiorem ducens rationem reuerentiæ tanto mysterio debita, quam voluntatis eius, qui vult communicare: non obstantibus prædictis rationibus, decreuit: neminem, nisi semel in die communicare, exceptis quibusdam casibus ab ipsa notatis) ita etiam ad eandem Ecclesiam pertinet per suos ministros, Pastores scilicet, & Confessarios singulis præscribere, qua frequentia communicare debeant, ne in extremum nimietatis incidant. Nec vim contra hoc habet, si quis dicat: Confessarium eo ipso, quod pœnitentem absoluat, eundem approbare, dignumque, qui communicet, iudicare: siquidem per absolutionem maximam communionis impedimentum, quod est peccatum lethale, remouetur. Non, inquam, id valet: alioquin si carnalis peccator, qui ante horam cum muliere peccasset, id nunc confiteretur, posset arbitrato suo statim absque maiori aliqua necessitate ad Communionem accedere; idemque os cum purissima hostia consecrata coniungere, quod pauld antè aded maculatum fuisset, & sordidum. Scimus præterea, sanctos Patres præter peccata lethalia, quædam alia impedimenta assignare frequentis communicationis: vt ea cum reuerentiâ, ac decentiâ debita suscipiatur: cum dixerit Apostolus: *e multa mihi licent, sed non omnia expediunt*, nec decens est, eum, qui ex confessione discedit animo permanendi in multis peccatis venialibus, etiamsi sit iustificatus, æquè tamen frequenter communicare, atque eum, qui statuit ab omnibus illis abstinere. Nec ipsemet Saluator contentus est generali vocatione, qua omnes ad frequentem communionem inuitat, sciens nimirum, non omnibus eandem frequentiam conuenire. Ideoque cum vnoquoque iusto specialibus alijs vocationibus vtitur, quibus efficaciter eum permoueat ad eam frequentiam, quæ illi magis conueniat.

§. 3. De speciali ad frequentiam sacræ Communionis vocatione.

SPECIALIS suauiorque vocatione, qua Christus D. N. electos suos ad maiorem huius Sacramenti frequentiam inuitare solet, vt plurimum incipit, postquam illi, dies permultos in sanctis operationibus se exercuerunt; vultque ipse singulare suum erga eos studium & fauorem ostendere; bonaque illa opera remunerare; & spiritum addere, vt prosequantur, & in perfectione virtutum omnium proficiant: vt apparet in ea vocatione, cuius mentio fit in libro Cnaticorum, cum dixit ipse: *veni in hortum, messui myr-*

*Mediocritas
vbiq̄ ser-
uanda.*

*Absolutio
sola non
sufficit.*

*S Tho. sup.
2. 7.*

ct. Cor. 6. 12.

a Cant. 5. 1.

panem meum cum aromatibus meis, comedis fauam cum melle meo, bibi vinum meum cum lacte meo, comedite amici, & bibite, & inebriamini charissimi. Quia sententia ordinem explicat, quem eius electi in ipsius imitatione tenere debeant, ad ipsum sumendum. Primum enim merenda est myrrha, mortificationis cum qua simul virtutes colligant: quæ tanquam species aromaticæ, sanctorum operum fragrantiam exhalent, quod ubi copiosè valde (vt merendi verbum indicat) praestiterint: illos inuitat, vt fauam cum eius melle comedant, aut (iuxta LXX. Interpretes) eius panem cum eius melle; eiusque vinum cum eius lacte bibant. Per panem hunc & vinum (vt S. Ambrosius explicat) Sacratissimum suum corpus & sanguinem intelligens, quemadmodum in hoc Sacramento est, cum ineffabili illa dulcedine, quam in eo communicat. Ad hunc cibum & potum inuitat suos amicos, ac dilectissimos, vt qui ament & amentur: desiderans, eos comedere ac bibere; tantoque amoris excessu saturari, vt inebrientur: quasi plus biberint, quam debilis eorum natura ferre posset. Nam (vt ait S. Gregorius) sic inebriari, est, mutare iudicium in eo, quod antea sentiebat, nouumque animi robur concipere, ad praestandum, quod ante non poterat, sensa ac dictamina huius mundi in ea commutando, quæ sunt Christi; & carnis fortitudinem, in eam, quæ est spiritus: Qui tamen etiam si inebrientur, non tamen saturi manent, aut taedio affecti; sed esuriunt ac sitiunt magis. Nam vna Communio, est noua quædam vocatio, & inuitatio noua, quæ nouam famem, nouamque sitim excitat alterius. Nam si magni amatores corporalis huius vini, postquam multum hauserunt, dicunt: (vt Salomon ait) *b quando euigilabo, & rursus uina reperiam,* quibus amplius exsati? quid mirum, si iusti cœlesti hoc uino inebriati, postquam sanctæ contemplationis somno illud digesserint, excitentur dicentes: quando iterum concedetur mihi, vt uinum hoc hauriam? & si homines illi quos Christus D. N. in deserto pavit, cum insinualet se illis daturum panem alterum, *c qui permanet in uitam æternam:* ipsi, antequam illum degustarent, *dixerunt: Domine semper da nobis panem hunc:* quid facient, qui iam experti sunt panis huius suauitatem, fauamque & mel, quod sumētibus communicat? simul enim saturi sunt, & famelici: saturitate scilicet famelica, & fame satura. Quia neque cibum alium huic contrarium esuriūt; neque hoc sumpto, sentiunt se saturos: nam etiam tunc eum comedant, dicunt: *Domine semper da nobis hunc panem:* nam ipsemet panis, quem comedunt, quia panis uiuus est, inspirat illis, vocatque vt eundem amplius comedere desiderent, & ab ipso petant. Ideo enim ait Scriptura: *d qui edunt me, adhuc esuriunt; & qui bibunt me, adhuc sitiunt.*

Ex His apparet, uocationem specialem ad frequentem Communionem non aliud esse, quam famem hanc, internumque communicandi desiderium,

ab ipso

Preparatio
ad S. Communionem.

In Cant. 5.
& ib. 5. de
SACRA. 6. 3.

Hom. 10. in
Ezech.

Delectat
non satiat.

b Prou. 23. 31.

c Ioa. 6. 27
34.

d Exod. 24.
29.

ab ipfomet Domino, qui nos inuitat, inspiratum: quia ipfe efurit, vt ipfum fumamus; & ipfius fames noftram excitat; & noftra faturatio eft etiam ipfius: noftram enim comefitionem, fuam reputat. Ac propterea, cum dixiffet: *comedite fauum cum melle meo*, ftatim subiunxit: *Comedite amici*. Tunc enim ipfe Chriftus comedit, quando eius amici comedunt, ob vnionem amoris, quo cum illis eft coniunctus.

QVARE primùm indicium, quodd appetitio communicandi fit vocatio & inspiratio Dei eft, quando eam sentiunt, qui huic Domino funt amiciffimi, eiusque voluntati addictiffimi; adeoque feruentes, vt operibus ipfis manifeftent, fe & amare & amari. Et propter mutuam, hunc amorem defiderant illi femper eſſe cum Chriſto: & Chriſtus cum eis. Ideoque S. Ambroſius verba illa in initio Canticum: *Oſculetur me oſculo oris ſui*, vtrique accommodat. Nam poſſunt hæc eſſe verba Chriſti, animam ad ipſum in hoc Sacramento ſuſcipiendum inuitantis: eademque eſſe etiam animæ petentis, vt ipſemet Chriſtus ad eam viſitandam, ſeque cum ipſa vniendum veniat. Vis (ait S. Ambroſius) hæc verba ad Chriſtum aptare: nihil gratius: vis ad animam tuam? nihil iucundius. vtrumque autem verum eſt. in hoc enim conuiuiō vterque amans eſurit, & vterque ſe mutuo inuitat. Et propterea idem Dominus in Apocalypſi dixit: *e Ego ſto ad oſtium, & pulſo: ſi quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum, & cœnabo cum illo, & ipſe mecum*. Tunc te vocat, quando vt communices, inſpirat, cui ſi aperias, admittens eius inſpirationem, ingreditur: & tu cum illo cœnas, quia præbet tibi ſuauiſſimos Spiritus affectus: ille verò cœnat tecum, oblectans ſe feruore, quem tu oſtendis in rebus obſequij ipſius.

SECUNDVM ſpecialis diuinæ vocationis ſignum lolet eſſe, cum excitatur fames ex propria neceſſitate, & experientia remedij, quod in ipſa Cōmunionē inuenitur. Nam ſi afflictuſ, ſi tentatuſ, puſillanimiſ, & infirmuſ experiantur, benè ſibi rem ſuccedere hoc Antidoto ſumpto; ac propterea vehementer illud deſiderant: ſignum eſt cœleſti medico placere, vt frequenter illo vtantur: vt ſi à ſuis malis eripiantur, & præſeruentur. Et quoniam diuinum hoc Sacramentum eſt vniuerſale, noſtrarum omnium miſeriarum remedium; ided omnes ad illud ſuſcipiendum nos impellunt. Nam in Chriſto (ait idem S. Ambroſius) omnia inuenies. ſi vulnera tua curari deſideres, ille eſt *medicuſ*; ſi nimio labore aſtuas, ille eſt *font*; ſi peccatis eſ oneratuſ, ille eſt *iniſtria*; ſi tenebras figiſ, eſt *lux*; ſi cibum quarriſ, ipſe eſt *alimentum*: & quoniam totuſ ipſe eſt in hoc Sacramento: ided pro omnibus in eo remedium inueniet.

HINC oritur tertium indicium ſpecialis vocationis, quando fames excitatur ex proprij ſpiritualiſ profectus, & copioſi fructuſ, quem ipſa Com-

I.
Ferdos
Deus vocat
ad S. Comm.
Lib. 5. de
Sacram. c. 2.
Cant. 1. 1.

e Apoc. 3. 20

2.
Experientia
remedij.

3.
Experientia
fructus.

*S. Commu-
nio frequen-
tanda.*

*Epist. ad Ca-
sariam Pa-
tristia. apud
Canisium de
Eucharist.*

*q. 9.
Homil. 28.
in 1. Corint*

*Lib. 5. de Sa-
cram. c. 4.
Homil. 28.
verb. Do-
mini.*

*Consilium
de frequen-
tatione
commu-
nio-
ne.*

munio profert, experientia. Nam si ex ipsa communione crecit humili-
tas, & reuerentia, & reliquæ virtutes: iudiciū magnū est, D. N. infundere de-
sideria illa cōmunicandi, vtpotē ex qua finis ille obtineatur, in quē ipsa Cō-
munio dirigitur; modō preparatio desiderio ipsi correspōdeat. Et ppter eā
S. Basil. dicebat, frequēter cōmunicare: rem esse gloriosā, valdeq; vtilē: *quis
enim ambigit, quin frequēs vite participatio nihil aliud sit, quā pluribus modis vi-
uere:* in Cōmunionē. n. sūt oēs modi cōseruādi & augēdi vitā, tā actiuā quā
contēplatiuā, & ex vtraq; mixtā, ad multorū commodū. Et ita ait, in Eccle-
sia sua communicasse fideles quater in hebdomada: Dominica scilicet Feria 4. 6.
& Sabbatho; & reliquis Sanctorū Festis dieb°. Sed S. Chrysostr. vterius pro-
greditur, dicens: Noli, diē Solemnē expectare: vera. n. solemnitas in animæ
puritate cōsistit. Quæ si adsit, semper celebrare poteris solemnitatē: & sem-
per accedere: Et propterea S. Ambros. (ex quo id accepit S. August.) ita (ait)
viue, vt possis quotidie cōmunicare: nam panis hic est quotidianus, & si præ-
pares te ad dignē sumendū, dicere licebit: panem nostrum quotidianum da
nobis hodie. Nam quotidie erit tibi *Hodie*: si quotidie ad eum sumendū te
disponas. Sed quoniam ordinariē preparatio nostra parua est, & vitæ occu-
pationes multæ, ac tepiditas magna: pauci sunt tanta frequentia digni, habi-
ta ratione reuerentiæ, quæ Meiestati Saluatoris, nos visitantis deberur.

§. 4. *Documenta aliquot circa frequentem Communionem.*

EX haftenus dictis satis apparet, si ordinariam hominum dispositionē
attendamus, duo posse esse extrema, circa frequentiam Communionis
vitiosa: alterum eorum, qui rariùs, quā par esset, accedunt: alterum
eorū, qui nimis frequenter: in qua re difficile est mediū attingere, nam (vt
S. Ronauent. ait) quemadmodum diuersa sunt hominū studia, variæque, vt
suæ conscientiæ cōsulant, & ad cœlestem hanc escam se præparent, curæ: ita
meritō diuersa debet esse ad eam accedendi frequentia. Subiungit verd ipse
communem quandam & vniuersalem in hac re seruandam regulam, his
verbis, Vix aliquis ita Religiosus esse videtur & Sanctus, exceptis Sacerdo-
tibus, quin semel in septimana sufficiat ei ex consuetudine communicare:
nisi specialis causa quandoq; vel ratio plus suadeat, infirmitas superueniens,
vel singulariter festiuitas solennis, vel inusitata deuotionis feruor & in-
temperata desiderij sitis sit pro illius susceptione, qui solus sufficit, amanti
animæ ardorem refrigerare: Et quia talis ardoris impetus non nisi ab Spiritu
S. vt creditur, infunditur: idē legibus humanæ consuetudinis, & statu-
tis mortalium non arctatur. Sicut aliquos quandoque vidimus, licet paucos,
quibus viuere Christus erat: ita vt si non frequentius pane vitæ reficeren-
tur Sacramentaliter, quasi videbātur vita corporis iam velle deficere: paten-
tibus indicijs hunc defectum prodentibus, & qui ante tam debiles erant,

quod